

Pădurea moartă

Daniel Vișan-Dimitriu

Era o pădure în care, demult
ceva s-a-ntâmpat, căci pustiul din ea
îmi spune legenda ce astăzi ascult-
pe nimeni nu lasă acolo să stea.

Sătenii se-nchină și fac un ocol,
cu ochii-n pământ și privind speriați
copacii pădurii cu sufletul gol,
ce par că sunt paznici pe veci blestemați,

Căci mulți au fost martori războiului dur
în care oșteni pământeni au murit
în lupta cu oamenii marelui fur
trimiși să-i aducă ce mult și-a dorit:

Era o fătucă, născută aici,
frumoasă cum n-a mai fost alta de-atunci,
crescută în casă din lemn și chirpici
cu horn , cu șindrilă, și plină de prunci.

A vrut-o, stăpânul, dar n-a reușit,
căci vechea pădure i-a dat adăpost,
iar el, un blestem peste ea a rostit,
și mulți au murit, căutând, fără rost.

Se spune c-adesea, la margine-apar,
o fată și-un tânăr ce-aleargă, grăbit,
privesc înspre sat, se întorc și dispar
în umbrele nopții, spre-un loc tăinuit,

Apoi, se ivesc, dintre cețuri, duium,
oștenii în zale, bătând vechiul drum,
armată de oase ce piere în fum,
și, toată pădurea-i plouată cu scrum.